

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **M. M.**, zastoupená JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem Modřínová 2, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **V. K.**, zastoupený Mgr. Libuší Hrušovou, advokátkou se sídlem nám. Republiky 28, Plzeň, 2) **J. B.** 3) **B. V.**, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení ad 1) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2008, č. j. 57 Ca 32/2007 – 78,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2008, č. j. 57 Ca 32/2007 – 78, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 28. 5. 2008, č. j. 57 Ca 32/2007 – 78 zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 28. 2. 2007, č. j. RR/243/07, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 10. 006, č. j. Stav. 4108/2005, kterým byla osobám zúčastněným na řízení ad 2) a ad 3) (dále jen „osoby zúčastněné na řízení“) podle ust. § 66 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) povolena stavební úprava spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů do západní fasády domu č. p. 124 na Malém náměstí v Rokycanech. V odůvodnění rozsudku krajský soud k námitce, že stavební a krajský úřad měly postupovat podle ust. § 23 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) uvedl, že citovaná vyhláška upravuje řízení, ve kterém je rozhodováno o umístění staveb, a neruší vyhlášku č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu

(dále jen „vyhláška č. 137/1998 Sb.“). Správní orgány proto nepochybily, když podle vyhlášky č. 137/1998 Sb. postupovaly.

Námitku směřující proti podmínce č. 2 stavebního povolení ve znění změny učiněné krajským úřadem shledal krajský soud nedůvodnou. Citovaná podmínka je jasná, srozumitelná a její obsah je jednoznačný. Mělo by se jednat o okna, která budou stále uzavřená, nebudou se otvírat a budou opatřena privátní fólií. Z podkladů pro doplnění stavebního řízení předložených osobami zúčastněnými na řízení v odvolacím řízení a rovněž z úřední činnosti krajského soudu v obdobných stavebních věcech, je zřejmé, že termín „privátní fólie“ je běžně ve stavebnictví používán pro fólii, která je na sklo aplikována proto, aby zamezila možnosti pohledu z okna a současně zajišťovala průnik světla do místnosti. K námitce, že doplněním povinnosti instalovat na okna privátní fólii do podmínky č. 2 stavebního povolení došlo k rozporu stavebního povolení s projektovou dokumentací, krajský soud uvedl, že se nejedná o změnu, která by se měla projevit ve změně projektové dokumentace, neboť rozměry oken i jejich technické parametry včetně požární kvality zůstaly zachovány a krajský úřad pouze na základě námitek stěžovatelky doplnil stavební řízení tak, aby bylo chráněno její soukromí, a v tom smyslu zpřesnil podmínku č. 2.

K žalobní námitce týkající se podmínky č. 7 stavebního povolení krajský soud uvedl, že stěžovatelka při jednání, s ohledem na již realizovanou změnu stavby, ke které došlo z pozemku osob zúčastněných na řízení, námitku vůči podmínce č. 7 zúžila a namítala, že je jí touto podmínkou ukládána povinnost bez uvedení právního předpisu, podle kterého tak stavební úřad činí, proto realizace stavební úpravy nic nemění na právní vadě této podmínky. Rovněž tuto námitku shledal krajský soud nedůvodnou. Stavební zákon upravuje možnost realizace stavby ze sousedního pozemku, a to opatřeními na sousedním pozemku, k jejichž vydání je stavební úřad oprávněn na základě ust. § 135 stavebního zákona. Takové opatření lze, jak to učinil stavební úřad, zapracovat přímo do podmínek pro provedení stavby nebo k návrhu stavebníka o něm rozhodovat v případech tímto ustanovením předpokládaných. Stavební úřad tedy měl v rámci stanovení podmínek pro provedení stavby k uložení takové podmínky svěřenou pravomoc. Pokud v této souvislosti neuvedl konkrétní právní předpis a jeho ustanovení, jednalo se o vadu, ale tato nemohla přivodit nicotnost této části stavebního povolení a neexistenci této podmínky, protože se nejednalo podle judikatury Nejvyššího správního soudu i podle teorie správního práva o zásadní vadu, která by vedla k neexistenci rozhodnutí. Tento nedostatek, protože měl oporu v právním předpisu, nemohl způsobit ani nezákonnost podmínky č. 7, případně celého stavebního povolení. Krajský soud v této souvislosti, znovu zdůraznil, že se nezabýval obsahem této podmínky, neboť k tomu nebyl, s ohledem na realizaci stavební úpravy z pozemku osob zúčastněných na řízení, která vedla stěžovatelku k zúžení tohoto žalobního bodu, důvod.

Námitku, že nebylo respektováno ust. § 138a stavebního zákona a že bylo porušeno ust. § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., shledal krajský soud nedůvodnou. V daném případě se jednalo o změnu stavby spočívající ve vybudování dvou okenních otvorů ve zdi domu na hranici pozemků, proti které není na bezprostředně sousedícím pozemku st. p. č. 121 umístěna žádná stavba a na pozemcích na něj navazujících st. p. č. 4226 - 4228 je umístěna garáž. Rodinný dům stěžovatelky je umístěn na opačné části pozemku st. p. č.

121 než je povolena změna stavby, tedy v dostatečné vzdálenosti. Nejedná se tedy o volný prostor, který by mezi sebou vytvářely rodinné domy. Ust. § 8 odst. 2 vyhlášky 137/1998 Sb. však lze aplikovat jen pokud rodinné domy vytvářejí mezi sebou volný prostor. Tato podmínka v daném případě splněna nebyla. Proto stavební úřad nemohl posuzovat v rámci zkoumání podmínek pro vydání stavebního povolení vzájemné odstupy staveb ve smyslu tohoto ustanovení, a to při vědomí, že stěžovatelka nic nenamítala proti umístění stávajícího domu, ale navrhovala užít toto ustanovení na změnu povolovanou v rámci stávající stavby. Krajský úřad pak ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč nelze podle tohoto ustanovení odstupy staveb posuzovat a krajský soud se s jeho závěrem, že žádný právní předpis v době rozhodování obou správních orgánů nestanovil, že nelze ve stávající stavbě na hranici mezi pozemky realizovat okenní otvory, ztotožnil. Nelze souhlasit ani s obecným tvrzením stěžovatelky, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda stavební povolení splňuje požadavky vyhlášky č. 137/1998 Sb.

Rovněž námitku, že předmětná změna stavby je zásahem do pokojného stavu, naruší ochranu soukromí a pohodu bydlení a že zasahuje do vlastnických práv stěžovatelky, shledal krajský soud nedůvodnou. K otázce narušení pohody bydlení krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116 (přístupný na www.nssoud.cz). V daném případě stěžovatelka ve stavebním řízení a v odvolání namítala zásah do pokojného stavu a nutnost ochrany soukromí a tyto své námitky označila v žalobě zásahem do pohody bydlení. Stavební úřad nejprve stěžovatelku vyzval, aby tyto námitky uplatnila u soudu jako námitky občanskoprávní ve smyslu ust. § 137 stavebního zákona. Pro posouzení tohoto žalobního bodu pak není významné a soudu ani nepřisluší posuzovat, zda stavební úřad důvodně odkázal stěžovatelku na soud či zda bylo v jeho kompetenci o těchto námitkách rozhodnout. Pro posouzení je naopak významné, že stěžovatelka návrh k soudu ve stanovené lhůtě nepodala a jasně vyjádřila, že jej podat nehodlá, neboť je v kompetenci stavebního úřadu o těchto námitkách rozhodnout. Stavební úřad si o těchto námitkách učinil úsudek a promítl jej do stavebního povolení tak, že stanovil podmínku, že okna musí být ve stanovené požární bezpečnosti, odpovídající kvalitě a že tato okna, právě proto, že budou na hranici mezi pozemky, budou neotevíravá. Krajský úřad pak tuto podmínku doplnil o instalaci privátní fólie na okna. Podle krajského soudu oba správní orgány posoudily námitky stěžovatelky a učinily při povolování změny stavby taková opatření, aby byla pohoda bydlení zajištěna a předmětnou změnou stavby k jejímu narušení nedošlo.

K žalobní námitce, že krajský úřad nevzal v úvahu dodatečně předložené doklady o zpracované dokumentaci zástavby na pozemku stěžovatelky a osoby zúčastněné na řízení ad 1) (dále jen „stěžovatel“), je ze správního spisu zřejmé, že stěžovatelé v řízení před stavebním úřadem avizovali záměr realizovat na pozemku, v části přiléhající k jejich stávajícímu domu, ke stěně, v níž měla být umístěna předmětná okna, stavbu rodinného domu. V odvolacím řízení pak stěžovatelka předložila studii rodinného domu na st. p. č. 121, kladné vyjádření k této studii vydané stavebním úřadem a žádost o územně plánovací informaci. Předložené listiny však nejsou těmi, na jejich základě by stavební úřad mohl zahájit stavební řízení, resp. řízení o umístění stavby. Žádost o územně plánovací dokumentaci (správně informaci) je třeba posoudit již podle zákona č. 500/2004, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „nový správní řád“), a to podle ust. § 139 jako předběžnou informaci. Krajský úřad nemohl zohlednit budoucí záměry stěžovatelů na zástavbu

pozemku v jejich spoluvlastnictví, neboť v době, kdy bylo o návrhu osob zúčastněných na řízení rozhodováno, nebyl žádný konkrétní návrh stěžovateli podán.

K žalobní námitce týkající se porušení ust. § 2 odst. 4 nového správního řádu krajský soud uvedl, že stavební řízení bylo vedeno podle zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád z roku 1967“). Správní orgány tedy nemohly vycházet z citovaného ustanovení, které zakotvuje zásadu předvídatelnosti rozhodnutí správního orgánu. Starý správní řád takové ustanovení neobsahoval. I když stěžovatelka namítá, že v předchozích řízeních rozhodl stavební úřad a odvolací orgán odlišně, krajský soud je nucen konstatovat, že tato předchozí řízení nejsou předmětem přezkumu v této právní věci. V daném případě bylo vedeno samostatné řízení o povolení stavební změny, která byla, posuzována na základě předložené projektové dokumentace, při zohlednění obecných technických podmínek na výstavbu i námitek stěžovatelů, a byla posouzena jako realizovatelná. Proto byla pravomocně povolena. Krajský úřad na námitky stěžovatelky, v nichž poukazovala na předchozí rozhodnutí o nepovolení stejné stavební změny, reagoval a zabýval se jimi na str. 4 odůvodnění svého rozhodnutí, na které krajský soud pro stručnost odkázal. Provedení stěžovatelkou navrhovaných listinných důkazů krajský soud zamítl, neboť tyto shledal pro posouzení dané věci jako právně nevýznamné.

Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítala, že krajský soud se zabýval jejími námitkami vytrženými z kontextu celého správního rozhodování a bez souvislostí, které v žalobě uváděla, jednotlivé právní otázky posuzoval nesprávně a bez ohledu na konkrétní podmínky případu. Nepřihlédl navíc k navrhovaným důkazům. Stěžovatelka nejprve poukázala na to, že napadená správní rozhodnutí rozhodují o věci, která již byla dvakrát předmětem řízení. Krajský soud však nepřihlédl nejen k tomu, že bylo namítáno, že se jedná o věc již rozhodnutou, ale nevzal v úvahu ani základní principy řízení tak, jak byly upraveny starým správním řádem, které sice jiným textem, ale obsahem shodně vyjadřovaly spojené zásady materiální pravdy a rovnosti. Přesto, že zásada předvídatelnosti rozhodnutí nebyla jako nyní zakotvena do nového správního řádu, byla součástí jiných zásad, jejichž dodržování zaručuje zákonnost rozhodování. Krajský soud však tento žalobní důvod odmítl z důvodu použití správního řádu z roku 1967. Stěžovatelka trvá na tom, že správní orgány nemohly dostatečně posoudit její námitky, jelikož je neposuzovaly z hlediska dodržení předpisů stavebního práva, ale pouze jako občanskoprávní námitky, o nichž byly přesvědčeny, že jim nepřísluší zkoumat. Je zřejmé, že při tomto usuzování nebyly použity principy práva stavebního, ale jakési mimosprávní uvažování za použití civilní judikatury. Stěžovatelka tvrdí, že stavební úřad pochybil, protože hodnocení těchto námitek neprovedl z pohledu ustanovení stavebního zákona a prováděcích vyhlášek, ale pouze z pohledu vyhodnocení námitek, které nejsou podle jeho závěru řešitelné pomocí těchto právních předpisů. Tím, že stavební úřad odkázal stěžovatelku na soud, přestal se jejími námitkami zabývat z hlediska dodržení stavebních předpisů. Jak se ukázalo později, nejednalo se o námitky občanskoprávní, ale o námitky, o nichž měl rozhodnout s použitím právních předpisů stavebního práva stavební úřad. Stěžovatelka totiž dodatečně podala občanskoprávní žalobu, soud však vyslovil svou nepřislušnost k řešení umístění oken na hranici pozemků. Rozsudkem soudu chtěla stěžovatelka přesvědčit krajský soud, že posuzování jejích námitek ve stavebním řízení bylo nedostatečné a nekvalitní, jelikož byly hodnoceny jako občanskoprávní a nebylo k nim přihlédnuto jako k námitkám, které je

nutno posuzovat ve smyslu ustanovení stavebních předpisů. Dále stěžovatelka poukázala na to, že v průběhu řízení došlo k nabytí účinnosti nových právních předpisů procesních i hmotně právních. Je zřejmé, že z hlediska procesního je třeba postupovat podle předpisů z doby zahájení řízení, i když i zde by měly již fungovat obecné zásady správního řízení, které jsou vloženy do nového správního řádu. V oblasti hmotných norem je třeba jednoznačně požadovat, aby rozhodnutí odpovídalo těm ustanovením, která jsou platná a účinná v době rozhodnutí. Proto bylo i dodatečně upozorněno na další, jiné ustanovení prováděcího předpisu, které nebral rozhodující orgán v úvahu. I správní řád z roku 1967 požadoval, aby správní orgány postupovaly nejen v souladu se zákony, ale i s jinými právními předpisy. K podmínce č. 2 stavebního povolení stěžovatelka namítala, že jí není znám termín privátní fólie. Nepředpokládala nikdy, že pro čtení správního rozhodnutí bude zapotřebí odborné stavební terminologie, a ani jí tento termín nebyl před vydáním rozhodnutí nijak vysvětlen. Může se jen domnívat, že druhů takové fólie bude zřejmě několik a bude na stavebníkovi, kterou fólii použije. Žalobní námitkou týkající se podmínky č. 7 stavebního povolení se krajský soud v zásadě nezabýval, jelikož se domníval, že stavební úprava je již provedena. Stěžovatelka neví, zda jsou již práce zcela dokončeny, z textu podmínky není zřejmé, do kdy je tato podmínka realizovatelná, proto její výhrady trvají. Příslušnost správního orgánu a předpoklady k uložení takové podmínky musí vyplývat ze zákona a v zájmu zákonnosti je třeba trvat na jejím zdůvodnění a podřazení pod příslušné ustanovení zákona přímo v rozhodnutí, nikoliv následně ve stanovisku krajského soudu. Stěžovatelka dále namítala, že závěry krajského soudu jsou v rozporu s jeho výkladem pojmu pohoda bydlení, neboť nezohlednil nic z práv stěžovatelky a bral v úvahu jen práva osob zúčastněných na řízení. K tomu uvedla, že se jednalo o stavbu na hranici pozemků v řadové zástavbě a navíc v památkové zóně. Stěžovatelka nemá možnost nástavby a přístavby z důvodu památkové ochrany objektu, o jejím záměru provést stavbu na místě stávajících garáží v části pozemku, který přiléhá k objektu osob zúčastněných na řízení, byly tyto informovány a braly jej vážně, o čemž svědčí jejich prohlášení, že okna odstraní pro případ, že bude stavba realizována. Vybudování oken není nezbytně nutné pro užívání sousední stavby, protože jsou určena pro místnost pro bydlení, dosavadní větrání a osvit místnosti byl zajištěn podle stavebního povolení. Uvedené úvahy měl ve svém rozhodnutí popsat správní orgán, krajský soud takto nahrazuje jeho činnost a připouští tak i nedostatečné zdůvodnění správního rozhodnutí. V řízení došlo k jednostrannému zvýhodnění práv osob zúčastněných na řízení a v důsledku toho k zásadnímu narušení rovnováhy práv mezi účastníky řízení, jelikož záměr vybudování zcela nepotřebných oken zhatí záměr stěžovatelky zajistit si na vlastním pozemku bydlení pro svou rodinu. Vlastnické právo stěžovatelky bylo naprosto bezdůvodně a nezákonně omezeno. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Proti rozsudku krajského soudu podal v zákonné lhůtě kasační stížnost také stěžovatel, a to z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., v níž namítal, že krajský soud chybně posoudil správnost správního rozhodnutí a jeho přezkoumatelnost. Napadený rozsudek považuje stěžovatel za nesrozumitelný především z toho důvodu, že postrádá uvedení úvah, kterými se krajský soud při rozhodování řídil, a chybí uvedení argumentů a odůvodnění toho, které skutečnosti vzal soud za prokázané. Za zásadní však stěžovatel považuje chybné posouzení zásadní právní otázky, kterou je rovné postavení účastníků řízení, pojem pohoda bydlení, zásada předvídatelnosti a očekávatelnosti

rozhodnutí spojená se zásadou právní jistoty a nepřiměřený zásah do vlastnického práva stěžovatelů. Především nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, že v daném případě nelze použít ust. § 8 odst. 2 ve spojení s ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb. a ust. § 138a stavebního zákona. Citovaná ustanovení je nutno na daný případ aplikovat, jelikož stavebnímu úřadu bylo v době rozhodování již známo a měl pro to i doklady, že stěžovatel má v úmyslu na svém pozemku stavět stavbu pro účely bydlení. Názor krajského soudu, že listiny jím předložené nejsou listinami, které mohou mít dopad na rozhodování o povolení předmětné stavby, považuje stěžovatel za nesprávný, jelikož z nich jednoznačně a dostatečně určitě vyplývá jeho záměr stavbu realizovat. Jedná se však o stavbu v užším historickém centru města, a bylo proto nutné ještě před podáním žádosti o vydání stavebního povolení zajistit vyjádření dotčených orgánů a památkového ústavu. Rovněž je zřejmé, že okna, která byla napadeným rozhodnutím schválena, se nacházejí ve štítové zdi situované přímo na hranici pozemků, a to včetně pozemků stěžovatele. Pro takovou stavbu je pak nutno aplikovat právě ust. § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., a to i z důvodu, že se bude jednat o okna umístěná v prostoru mezi rodinnými domy. Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě byla porušena zásada rovnosti účastníků, jelikož práva a zájmy osob zúčastněných na řízení byly nadřazeny stejným právům a zájmům stěžovatelů. Ačkoliv totiž osoby zúčastněné na řízení pouze chtěly zlepšit své bydlení, stěžovatelé chtěli využít svého vlastnického práva a na svých pozemcích vybudovat stavbu k bytovým účelům. Situace je pro stěžovatele ještě ztěžována tím, že nyní sice pobývá v zahraničí, ovšem v brzké době se chtěl vrátit zpět do rodného města. Napadeným rozhodnutím mu bude tento krok zcela znemožněn, jelikož nebude mít zajištěno v obci bydlení, a to nejen on sám, nýbrž i jeho potomci. Napadeným rozhodnutím tak bylo upřednostněno právo na zlepšení kvality bydlení proti zajištění bytových potřeb jako takových. Stěžovatel také vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu, že k dřívějším negativním rozhodnutím, kterými předmětná stavební úprava buď nebyla povolena, či dokonce bylo rozhodnuto o povinnosti odstranit neoprávněně zbudovaná okna, není možné přihlížet a není možné je podrobit přezkumu. Základní zásadou celého právního řádu je zásada právní jistoty, která však byla napadeným rozhodnutím porušena, jelikož došlo po poměrně dlouhé době k vydání zcela opačného rozhodnutí. Tento postup je zcela neodůvodněný a porušující základní právní zásady. Stěžovatel rovněž vyslovil nesouhlas s interpretací pojmu pohoda bydlení, jak jej vyložil krajský soud. Je zřejmé, že realizace dalších oken osobami zúčastněnými na řízení je v příkrém rozporu se zásadou, že pojem pohody bydlení je nutné vykládat tak, aby subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočovaly v podstatné míře z obecných oprávněně požadovaných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Stavba osob zúčastněných na řízení je i bez těchto oken dostatečně prosvětlená, ale naopak stěžovateli bude touto stavební úpravou znemožněno realizovat vlastní stavbu. Zásada pohody bydlení tak byla u stěžovatele porušena. Dále stěžovatel namítal, že povolením oken bude výrazným způsobem omezeno, či přímo vyloučeno, jeho vlastnické právo, jelikož nebude moci se svým majetkem nakládat podle svých představ a požadavků. Situace je o to závažnější, že mu tímto postupem bude znemožněno zajistit si na vlastních pozemcích bytovou potřebu. To vše v hrubém kontrastu se zlepšením bydlení – prosvětlení již tak dostatečně prosvětlených místností osob zúčastněných na řízení. V této souvislosti stěžovatel namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že stavební úřad povolil stavbu oken zcela v rozporu se zákonem, pokud vzal za podklad pro rozhodnutí jejich prohlášení o tom, že v případě realizace stavby stěžovatelů, se zaváží osoby zúčastněné na řízení svá okna odstranit. Ihned po vydání stavebního povolení však

tento svůj slib odvolaly. Správní rozhodnutí není možné odůvodnit pouhým slibem některého z účastníků, jehož následné splnění není ani vynutitelné a ani vykonatelné. Proto považuje napadený rozsudek, kterým bylo takové rozhodnutí aprobováno, za nesprávný a nezákonný. Závěrem stěžovatel uvedl, že mu není znám pojem privátní fólie, která by měla být na okna instalována. Ve stavebním povolení není tento pojem blíže specifikován a v praxi ani nebude možné kontrolovat, zda tato fólie je na oknech stále. Z toho důvodu považuje stěžovatel tuto podmínku stavebního povolení za nerealizovatelnou a především nepřezkoumatelnou. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky uvedl, že s ní v plném rozsahu souhlasí. Za základní námitku oba stěžovatelé považují porušení základní zásady na právní jistotu a jednotnost rozhodovací praxe. Stěžovatel se ztotožnil i s dalšími stížními námitkami stěžovatelky.

Stěžovatelka ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvedla, že se na jejím postoji nic nezměnilo a shodně se stěžovatelem považuje rozhodování za porušení svých práv. Považuje za ohrožený výkon svého vlastnického práva postupy, které jsou v rozporu se zákony, ale také jsou výrazem protiústavnosti počínání jak osob zúčastněných na řízení, tak správních orgánů a krajského soudu. Schválením výstavby oken na hranici pozemků se její pozemek stal neuživatelným, bezcenným a nezastavitelným, a to pouze a výhradně vlivem oken na hranici pozemků.

Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky uvedly, že předmětná okna byla realizována podle nového projektu. Úprava byla provedena na základě schválení městského architekta za účelem zlepšení vzhledu objektu – západního štítu do frekventované pěší zóny. Do doby úpravy byla stěna nepěkná a holá. Byly předloženy návrhy na dohodu o zbudování oken, ale stěžovatelkou byly vždy odmítnuty. Proto jsou její námitky bezpředmětné. Úprava byla provedena po schválení odborných útvarů stavebního a krajského úřadu. Okna jsou zabudována na hraniční zdi stavby, která byla řádně povolena v roce 1995. Tato zeď patří majitelům objektu ještě z minulých století. Osoby zúčastněné na řízení dále uvedly, že nikdy nebránily právům stěžovatelky a že odstupové vzdálenosti odpovídaly právním předpisům. Stěžovatelka uvádí, že chce budovat stavbu pro svou rodinu, ale v současnosti jsou v objektu trvale hlášeny 3 osoby jedné rodiny a rovněž i 3 samostatné byty. Podle zjištění a prováděných prací se další střešní byt buduje. Stěžovatelka má dostatek prostoru pro vybudování dalšího objektu přístavbou ke stávajícímu domu s využitím prostorného dvora a 3 garáží.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele osoby zúčastněné na řízení připomněly, že v době jednání nebyla zpracována ani studie budoucí přístavby. Na parcele je dostatek místa pro stavební úpravy a v domě je v současné době úplně volný, dostatečně prostorný byt po rodičích stěžovatele. Stěžovatelka i její syn mají své bydlení a buduje se střešní byt většího rozsahu. Dále osoby zúčastněné na řízení uvedly, že nepokládají požadavky uvedené v kasační stížnosti za úplně pravdivé a prokazatelné, i co se týká návratu stěžovatele do České republiky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podaných kasačních stížnostech, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v první řadě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v jeho nesrozumitelnosti. Tuto vadu spatřuje v tom, že napadený rozsudek postrádá uvedení úvah, kterými se krajský soud při rozhodování řídil a chybí uvedení argumentů a odůvodnění toho, které skutečnosti vzal soud za prokázané. Jelikož formuloval tuto svou námitku pouze obecně a neuvedl, v čem konkrétně má vytýkaná vada spočívat, považuje Nejvyšší správní soud za postačující rovněž pouze v obecné rovině uvést, že neshledal, že by krajský soud neuvedl argumenty na podporu svých závěrů, z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, proč krajský soud nepovažoval právní argumentaci obsaženou v žalobě za důvodnou a proč považuje žalobní námitky za nedůvodné a nepodstatné (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a tato stížní námitka je nedůvodná.

Stěžovatelé shodně ve svých kasačních stížnostech poukázali na dřívější rozhodnutí správních orgánů týkající se předmětné stavební úpravy a stěžovatelka v této souvislosti poukázala na to, že zásada předvídatelnosti rozhodnutí přesto, že nebyla výslovně zakotvena do správního řádu z roku 1967, byla součástí zásad jiných.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 12. 12. 1995 nařídil stavební úřad podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona osobám zúčastněným na řízení „odstranění stavby – 2 ks oken umístěných do jihozápadního štítu ve II. a III. nadzemním podlaží objektu č. p. 124/I v Rokycanech, tzn. uvést stavbu do souladu s projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení.“ Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že předmětná stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením a ověřenou projektovou dokumentací. Dodatečné povolení stavby nebylo možno vydat, protože předmětná okna byla umístěna v obvodové zdi přímo na hranici s pozemkem č. 121, přičemž stěžovatelka jako vlastnice tohoto pozemku s umístěním oken nesouhlasila. Rozhodnutím Okresního úřadu Rokycany (dále jen „okresní úřad“) ze dne 21. 2. 1996 bylo odvolání osob zúčastněných na řízení zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno. Osoby zúčastněné na řízení znovu podaly žádost o povolení totožných stavebních úprav (zbudování 2 oken) v roce 1998. Stavební jejich žádost rozhodnutím ze dne 10. 4. 1998 zamítl. Toto rozhodnutí bylo poté k odvolání osob zúčastněných na řízení zrušeno okresním úřadem, neboť v řízení před stavebním úřadem byl opomenut stěžovatel jako účastník řízení. Dne 9. 12. 1998 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým povolil zabudování 2 ks pevných oken s neprůhledným sklem. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelé odvolali a okresní úřad napadené rozhodnutí zrušil dne 25. 3. 1999. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že „umístění oken ve štítové zdi, která stojí na hranici se sousedním pozemkem je zásahem do vlastnických práv, byť by se jednalo o okna neotevíratelná a s neprůhledným sklem“ a dále že „Pokud byl vysloven jednoznačný nesouhlas s umístěním jakýchkoliv oken v západním štítu domu čp. 124/I ze strany vlastníků pozemku č. 121 z důvodu znemožnění stavby na

jejich pozemku, pokládá odvolací orgán povolení oken ve štítové zdi za zásah do vlastnických práv, který omezuje vlastníka sousedního pozemku.“

V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na svou judikaturu, podle níž ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip zásadní vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila (viz rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS). Princip vázanosti předchází správní praxí se logicky neuplatní jen ve věcech obdobných s jinými účastníky řízení, ale tím spíše musí být aplikován i v případě věcí se shodným předmětem řízení a týkajících se stejných účastníků řízení, jako je tomu v daném případě. Tento princip lze považovat za jeden ze základních ústavních principů, jež musí veřejná správa ve své činnosti respektovat, a našel své vyjádření i v ust. § 2 odst. 4 in fine nového správního řádu, podle něhož správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. I před účinností nového správního řádu byl ovšem tento princip součástí právního řádu, a to právě s ohledem na výše citovaný článek Listiny základních práv a svobod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 - 86, dostupný na www.nssoud.cz). Ne každé rozdílné posuzování obdobných situací však musí nutně být libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Správní orgán se může odchýlit od určité správní praxe, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká. Z uvedeného tedy vyplývá, že správní orgán musí při změně správní praxe uvést dostatečně relevantní důvody pro tento postup. Účastník řízení se pak před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Nemůže se tedy domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem), nýbrž se může domáhat pouze toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán. Z výše uvedených důvodů neobstojí argumentace krajského soudu, že nový správní řád nelze v dané věci aplikovat a správní řád z roku 1967 obdobné ustanovení neobsahoval. Neobstojí ani odkaz na odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu, který k této otázce pouze konstatoval, že dřívější rozhodnutí již nelze přezkoumávat a ani nelze s určitostí tvrdit, že byla vydána v souladu se zákonem. Krajský soud se tedy přesvědčivým způsobem nevypořádal s otázkou, zda správní orgány dostatečně odůvodnily změnu správní praxe. Kasační stížnosti jsou proto v těchto částech důvodné.

Oba stěžovatelé dále v kasačních stížnostech ve vztahu k podmínce č. 2 stavebního povolení namítali, že jim není znám termín privátní fólie obsažený v doplnění stavebního povolení krajským úřadem. Krajský úřad v odůvodnění rozhodnutí k této podmínce uvedl, „že okna budou opatřena privátní fólií především z toho důvodu, aby byly prostory na st. pč. 121 chráněny proti výhledu, aby stavebníci nezasahovali vybudováním oken do soukromí odvolatelky, ale zároveň aby byl zachován průnik maximálního množství světla do místnosti.“ Z citované části rozhodnutí krajského úřadu je podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně zřejmé, z jakých důvodů byla tato podmínka do rozhodnutí zařazena a

jakou funkci měla předmětná fólie plnit (zejména ochrana soukromí stěžovatelky). Takové odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za naprosto postačující, zcela srozumitelné a jasné. V této souvislosti je dále nutno poukázat na odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterém krajský soud uvedl, že tento termín je používán pro fólii, která je na sklo aplikována proto, aby zamezila možnosti pohledu (zde z okna na pozemek stěžovatelky) a současně zajišťovala průnik světla do místnosti. Toto vysvětlení je podle Nejvyššího správního soudu zcela dostatečné, a bylo by proto nadbytečné uvedený termín opakovaně objasňovat, a to přesto, že stěžovatelé nadále tvrdí, že jim jeho obsah není znám. Ze shora uvedeného vyplývá nedůvodnost této stížní námitky.

Stěžovatelka ve vztahu k podmínce č. 7 rozhodnutí stavebního úřadu namítala, že předpoklady k uložení takové podmínky musí vyplývat přímo ze zákona a že je nutno trvat na zdůvodnění takové podmínky a její podřazení pod příslušné ustanovení přímo ve správním rozhodnutí, nikoliv až následně ve stanovisku správního soudu. V uvedené podmínce uložil stavební úřad stěžovatelům povinnost umožnit zhotoviteli stavby po dobu nezbytně nutnou přístup na jejich pozemek do prostoru mezi zeď, kam budou okna osazována, a garáže, a to za účelem provádění prací na stavbě. Podle ust. § 135 odst. 1 stavebního zákona může stavební úřad pro uskutečnění stavby nebo její změny a pro provedení nezbytných úprav, udržovacích nebo zabezpečovacích prací a pro odstranění stavby a informačních, reklamních a propagačních zařízení uložit těm, kteří mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům či stavbám, aby trpěli provedení prací ze svých pozemků nebo staveb. Přímou ze stavebního zákona tedy vyplývá, že stavební úřad měl možnost citovanou podmínku do stavebního povolení zařadit. To, že opomenul na citované ustanovení výslovně odkázat je sice pochybením, avšak marginálního charakteru, bez vlivu na zákonnost správního rozhodnutí. Toto pochybení tedy nedosahuje takové intenzity, aby mohlo být důvodem pro zrušení rozhodnutí o povolení předmětných stavebních úprav. Stejně zhodnotil tuto námitku i krajský soud, s jehož závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Proto je i tato námitka nedůvodná.

Stěžovatel dále zpochybnil závěr krajského soudu, že v daném případě nelze aplikovat ust. § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., ve znění účinném do 30. 12. 2006.

Podle citovaného ustanovení nesmí být vzdálenost mezi rodinnými domy, vytvářejí-li mezi sebou volný prostor, menší než 7 m. Vzdálenost rodinných domů od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvláště stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých částí stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se nemusí uplatnit požadavek na odstup od společných hranic pozemků.

Podle ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb. se ustanovení této vyhlášky uplatní též při stavebních úpravách, pokud to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nevyklučují.

K této námitce Nejvyšší správní soud v souladu s krajským soudem uvádí, že ze spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že v daném případě není splněna základní podmínka pro aplikaci ust. § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., neboť na pozemku stěžovatelů není ve volném prostoru proti štítové zdi domu ve vlastnictví osob

zúčastněných na řízení umístěn žádný rodinný dům, ale garáže. Stěžovatelka sice v průběhu odvolacího řízení před krajským úřadem předložila studii rodinného domu a žádost o územně plánovací informaci, prokazující záměr realizovat v budoucnu stavbu rodinného domu. Tyto dokumenty však neodůvodňují potřebu zabývat se vzájemným odstupem stávajícího domu osob zúčastněných na řízení a hypotetického domu stěžovatelů v řízení o povolení předmětné stavební úpravy. Záměr výstavby rodinného domu totiž dosud nedospěl do takového stadia, aby byl důvod jej v tomto řízení zohlednit, když v době rozhodování správních orgánů stěžovatelé ani nepožádali o vydání územního rozhodnutí, příp. stavebního povolení. Krajský soud proto tuto námitku zhodnotil správně. Vzhledem k tomu, že v daném případě nebyl důvod posuzovat vzájemný odstup neexistující stavby rodinného domu stěžovatelů a štitové zdi rodinného domu osob zúčastněných na řízení, není za daného skutkového stavu opodstatněné ani související tvrzení stěžovatele, že povolením předmětné stavební úpravy bylo upřednostněno právo na zlepšení kvality bydlení osob zúčastněných na řízení před zajištěním bytových potřeb stěžovatelů. Uvádí – li stěžovatelé, že povolením předmětných stavebních úprav na domě osob zúčastněných na řízení jim bude znemožněno realizovat stavbu rodinného domu na jejich pozemku, jedná se o spekulativní tvrzení předjímající výsledek řízení, jež nebylo stěžovatelem či stěžovatelkou v době rozhodování správních orgánů v dané věci ani iniciováno. Toto tvrzení je proto pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku bezpředmětné.

Nelze akceptovat ani tvrzení stěžovatele, že stavební úřad vzal za podklad rozhodnutí prohlášení osob zúčastněných na řízení, že v případě realizace stavby rodinného domu na pozemku stěžovatelů okna odstraní, přičemž není možné rozhodnutí odůvodnit pouhým slibem některého z účastníků. Proto považuje napadený rozsudek, který takové správní rozhodnutí aproboval, za nesprávný a nezákonný. K tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v odůvodnění stavebního povolení sice stavební úřad uvedl, že k tomuto prohlášení uvedenému v žádosti o stavební povolení při rozhodování přihlédl, ale z této formulace není zřejmé, jaké důsledky z toho vyvodil. Pokud k tomu krajský úřad v napadeném rozhodnutí uvedl, že „Stavební úřad toto prohlášení stavebníků nemůže zakotvit do výroku rozhodnutí, neboť nemůže jednu stavbu podmiňovat stavbou druhou“, jedná se o závěr, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Povinnost odstranit stavební úpravy v případě realizace stavby na pozemku stěžovatelů není mezi podmínky vydání stavebního povolení zahrnuta, a ani být nemůže, neboť stanovením podmínky, která by při splnění určitých předpokladů pro futuro ukládala povinnost odstranit povolenou stavbu, by stavební úřad překročil zákonný rámec upravený v ust. § 66 stavebního zákona.

K tvrzení stěžovatele, a zejména stěžovatelky, že jejich vlastnické právo bylo povolením předmětných stavebních úprav bezdůvodně omezeno, či dokonce zcela „vyloučeno“, je nutno především zdůraznit, že vlastnické právo každého subjektu je omezeno vždy, a to přinejmenším vlastnickými právy ostatních subjektů. Podle ust. § 124 o. z. mají všichni vlastníci stejná práva a povinnosti a poskytuje se jim stejná právní ochrana. V daném případě osoby zúčastněné na řízení chtěly vybudováním dvou oken ve zdi svého rodinného domu realizovat své vlastnické právo, a proto požádaly o povolení těchto stavebních úprav. Protože povolením těchto stavebních úprav osobám zúčastněným na řízení mohlo být přímo dotčeno vlastnické právo stěžovatelů [§ 59 odst. 1 písm. b)

stavebního zákona], byli účastníky předmětného stavebního řízení, v jehož průběhu mohli hájit svá práva. Správní orgány ve stavebním řízení důsledně dbaly práv stěžovatelů, což se projevilo v podmínkách stanovených ve stavebním povolení, neboť zejména s ohledem na ochranu jejich práv stavební úřad stanovil podmínku č. 2, podle níž předmětná okna budou stále uzavřená a přesně specifikoval požadovanou požární kvalitu oken. Krajský úřad, rovněž s ohledem na oprávněné zájmy stěžovatelů, tuto podmínku ještě doplnil o povinnost stavebníků opatřit okna privátní fólií. Se stěžovateli tedy nelze souhlasit v tom, že jejich práva nebyla v řízení před správními orgány, a následně před krajským soudem, zohledněna a že zájmy osob zúčastněných na řízení byly nadřazeny jejich zájmům. Tato stížní námitka je proto nedůvodná.

Nedůvodná je i námitka stěžovatele, že v jeho případě byla porušena pohoda bydlení a že krajský soud tento pojem nesprávně interpretoval.

Podle ust. § 4 odst. 1 věta druhá vyhl. č. 137/1998 Sb., ve znění účinném do 30. 12. 2006, musí umístění staveb odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení.

Podle ust. § 8 odst. 1 věta první citované vyhlášky musí vzájemné odstupy staveb splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení.

Nejvyšší správní soud se pohodou bydlení již zabýval např. v rozsudku ze dne 30. 7. 2009, č. j. 7 As 21/2009 (přístupný na www.nssoud.cz), v němž vyslovil, že pod pohodou bydlení nutno rozumět „*souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod. Pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat. Podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře z obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.*“

Protože podle napadeného správního rozhodnutí mohou osoby zúčastněné na řízení osadit pouze okna „stále uzavřená (neotevíravá)“, která budou opatřena privátní fólií, je nepochybné, že správní orgány se snažily v maximální možné míře vyhovět požadavkům stěžovatelů na ochranu soukromí, a dostály tak požadavkům na pohodu bydlení vyplývajícím z citovaných ustanovení. Jejich povinností nebylo při hodnocení

žádosti osob zúčastněných na řízení o povolení předmětné stavební úpravy zohlednit budoucí záměr stěžovatelů realizovat stavbu rodinného domu, jak již bylo výše uvedeno. Dále je třeba poukázat na to, že argumentuje-li stěžovatel trvale žijící ve Spojených státech amerických nesplněním požadavku na pohodu bydlení, nelze než hodnotit takovou argumentaci jako účelovou.

Stěžovatelka také poukázala na to, že posuzování postupu a stanovisek správních orgánů je v konkrétním případě ztěžováno tím, že v průběhu správního řízení došlo k nabytí účinnosti nových právních předpisů a že „V oblasti hmotných norem je třeba jednoznačně požadovat, aby rozhodnutí odpovídalo těm ustanovením, která jsou platná a účinná v době rozhodnutí“. V daném případě bylo stavební řízení zahájeno dne 1. 12. 2005. Podle ust. § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „nový stavební zákon“), účinného od 1. 1. 2007, se řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Správní orgány tedy nepochybily, pokud v daném případě rozhodovaly podle stavebního zákona a vyhlášky č. 137/1998 Sb. Vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, na jehož ust. § 23 stěžovatelka odkázala při jednání krajského soudu, nabyla účinnosti až dne 1. 1. 2007, a nemohla být proto v dané věci aplikována. Tvrzení stěžovatelky o nutnosti aplikovat ustanovení platná a účinná v době rozhodování tedy zcela opomíjí intertemporální ust. § 190 odst. 3 nového stavebního zákona. Krajský soud hodnotil tuto otázku zcela správně, a rovněž tento stížní bod je proto nedůvodný.

Stěžovatelka správním orgánům vytýkala pochybení spočívající v tom, že námitky týkající se jejího vlastnictví byly hodnoceny jako občanskoprávní a nikoliv ve smyslu ustanovení stavebních předpisů. Ze správního spisu vyplývá, že některé námitky stěžovatelů (zásah do vlastnických práv; omezení v právech a úmyslech; znehodnocení majetku a zmaření úmyslů; ztráta soukromí a možnosti nakládat se svým majetkem dle svých potřeb) posoudil stavební úřad jako občanskoprávní ve smyslu ust. § 137 odst. 2 stavebního zákona, odkázal je s těmito námitkami na soud a stavební řízení přerušil. Jelikož stěžovatelé návrh k soudu nepodali, učinil si stavební úřad úsudek o těchto námitkách sám a ve věci rozhodl. Protože stěžovatelka formulovala tento stížní bod tak, že z něj není zřejmé, co v tomto směru konkrétně vytýká krajskému soudu, považuje Nejvyšší správní soud za postačující zopakovat, že správní orgány v daném případě dostatečně zohlednily práva stěžovatelů v podmínkách stavebního povolení (viz výše uvedená argumentace týkající se otázky namítaného porušení vlastnického práva stěžovatelů). Pochybení spočívající podle stěžovatelky v nedostatečném a nekvalitním posuzování jejích, blíže nespecifikovaných námitek, tedy Nejvyšší správní soud (s výjimkou posouzení otázky předchozí rozhodovací praxe) neshledal. V této souvislosti se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že nelze souhlasit s obecným tvrzením stěžovatelky, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda stavební povolení splňuje požadavky vyhl. č. 137/1998 Sb., a odkazuje na jeho argumentaci k této otázce (viz str. 13 první odstavec napadeného rozsudku). Také tato stížní námitka je proto nedůvodná.

K tvrzením stěžovatelky, že vybudování oken není pro užívání sousední stavby nezbytně nutné, že již dříve byl zajištěn osvit a větrání místností v rodinném domě osob zúčastněných na řízení a že vybudování dalších oken je nadstandard, který není nutný pro

zachování uživatelnosti místností, Nejvyšší správní soud uvádí, že orgánem příslušným k hodnocení vhodnosti či nutnosti provedení stavebních úprav je stavební úřad, nikoliv soud rozhodující ve správním soudnictví, jehož úkolem je „pouze“ přezkum zákonnosti rozhodnutí správních orgánů. Citovaná tvrzení, nehledě na jejich spekulativní charakter, nemají souvislost se závěry vyslovenými krajským soudem v napadeném rozsudku, neboť krajský soud se uvedenou argumentací v napadeném rozsudku nezabýval. Stěžovatelka se proto mylí, pokud v této souvislosti uvádí, že krajský soud nahradil činnost správního orgánu a připustil nedostatečné odůvodnění správních rozhodnutí.

Jelikož Nejvyšší správní soud shledal stížní námitku týkající se předchozí rozhodovací praxe správních orgánů důvodnou, zrušil podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu